

Zpravodaj

95. JIRÁSKŮV HRONOV

#PROSTEHRONOV

Šárka Čmelíková: Mám tým snů, takže není o čem

Tradiční rozhovor s neustále energickou a pozitivně naladěnou ředitelkou KIS Hronov Šárkou Čmelíkovou započal tentokrát poněkud netradičně. Dovolte mi, zde malá příhoda.

Po mém dřívějším příjezdu do Hronova jsem se stal plánovanou součástí skromného týmu, který měl na starost přípravu obálek pro seministy. Ty jsou jako vždy nabitě všemi krucifálními informacemi (ubytování, strava, semináře, festivalové taxi, ...). Hrdinsky jsem táhl dvě krabice plné těchto materiálů přes prázdnou kancelář této významné osobnosti a mé budoucí respondentky, abych následně drknul zadkem do skříňky, která rozkolébala keramickou sošku Kašpárka. Ta spadla a Kašpárek tak přišel o jednu stranu své čapky s rolničkami (řečeno s Pirandellem). Druhá ze tří už ale ulomená byla, přisáhám! Polilo mě horko a už už jsem viděl tragicky laděného ducha Aloise Jiráska, který

mě o půlnoci přijde proklít, že sošku vyrobil jako malé dítě a má zde své nezpochybnitelné místo. Když jsem se konečně mohl jít přiznat – mezitím Šárka hravě vyřídila asi tak deset telefonů – bylo mi s úsměvem odpuštěno, čímž paní ředitelka nejen potvrdila, ale přímo předčila svá dřívější slova: „Dokázala bych tvrdit, že jsem zjemněný cholerik.“ (viz rozhovor s Janou Soprovou, ročník 2023, str. 10)

Znamenají-li střepy štěstí, tak díky rozbité čapce Kašpárka na tom budeme jistě famózně. Nebo už jste stihla vyrobit voodoo panenku, která mi znepríjemní pobyt?

Já bych vám měla poděkovat, protože jste mi ty střepy připravil, což je super. A Kašpárka, no, já to nějak přežiju... A voodoo panenka – já tu vaši vyrábět nebudu, ale pevně teda doufám, že někdo nemá moji.

Do vedení KIS jste nastoupila v rámci jubilejního 90. ročníku JH. To byl ročník covidový, takže ni-

jak jednoduchý. Jaká je to zkušenost a co se od té doby změnilo?

Bylo to těžké, ale my byli přesvědčení, že to bude za každou cenu. A lidi opět přijeli, za což všem moc děkuju, že nám věřili a i přes všechna opatření tu byli. Byl to i jejich kus odvahy. O to větší radost pak přišla v 92. ročníku, kdy už jsme do toho mohli jít naplno. A co přineslo těch pět let... Určitě spoustu novinek, například právě od té doby budovaný nový systém prodeje vstupenek, který je teď už vymazlený a snažíme se i nadále, za což děkuji Honzovi Julínkovi a Petru Tomanovi. Díky nim se ze mě stal malý ajťák! Těch pět let mi přineslo také to, co přináší i ten život. Že všechno jde. Když se nechce, tak to prostě nejde, ale když se opravdu chce, tak se to dá zvládnout.

Počasi nám zatím příliš nepřeje. Jak velký vliv má tahle neovlivnitelná skutečnost na festival? Máte pocit, že to dokáže návštěvníky odradit?

Hronov v dešti je pořád Hronov, ale samozřejmě mě nás to ovlivňuje. Nejvíce pak doprovodný program, který je pod širým nebem. A my nemáme jak udělat suchou variantu. Já to říkám pořád, že festival a divadlo musejí za lidmi. Kolikrát se bavím tím, že vidím Hronováky, jak sedí v parku, smějí se a užívají si to. Počasí bohužel neovlivníme. Ale máme už vyzkoušeno, že i když prší – a že někdy i leje – tak když už tady ti lidi jsou, tak přijdou.

Kdy na vás dopadá největší tréma a obavy?

Ono to chodí v takových vlnách, ale u všech akcí je to vždy u toho startu. A jak se to odbouchne a už to jede, tak se nedá nic dělat a je to. Nerada bych něco zakřikla, ale jak už to jede, tak je to dobrý. Ale

pokračování na str. 2

1
sobota
2. 8. 2025

Neúvodník

S těmi pár lety festivalově-zpravodajové praxe jsem dospěl k závěru, že zvlášť ničemná rubrika je tzv. úvodník. Uvědomil jsem si to jednou, když jsem ze sebe darmo soukal další variaci na úvodník prvního čísla – znáte to: zas jsme se tu po roce sešli, mnoho se toho nezměnilo, rádi se všichni vidíme atp. Je to všechno pravda, ale asi vám raději osobně řeknu, že vás rád vidím, než o tom dělat rádobyduchaplné vtipy v denním tisku.

Jedna věc ale důležitá je, už jsem ji říkal včera na setkání seminaristů a rád ji napíšu ještě jednou: naše stránky jsou vám všem opravdu srdečně otevřeny a zrovna tak vítáme všechnu zpětnou vazbu. Chceme tu být pro vás všechny co nejlepši – ale sami to nezvládneme. Pište nám (kontakt v tiráži), mluve s námi, jsme tu hlavně kvůli vám. A rádi. Za celou redakci děkuje

Michal Zahálka

pokračování ze str. 1

teď jste mne zachytil zrovna v tu chvíli, kdy jsem v takovém lehce rozstřelitelném stavu.

V čem bude letošní a podevatenácté půlkulatý ročník jiný?

Jak říkáme s kolegou Julínkem: my jsme fakt dobří. *(smích)* My jsme jako úplně nahoře. *(větší smích)* Letos je tu víc divadel, než kdy bývalo. Honza se sem snažil dostat všechno. Hraje se venku, hraje se na faře – loni jsme to vyzkoušeli jedním představením a teď tam budou snad čtyři. Je tady Den tance, který se rozšiřuje i ven. Bude večerní tančírek, který už jsme také jednou zažili a byla to exkluzivní párty. Tentokrát s Hot Wings a to bude velký. Pěťadevadesátý ročník je tedy ještě nabušenější a mám velkou radost, že se nám také podařilo dokončit blackbox na zimním stadionu. A samozřejmě: 95. ročník nám odstřelí cestu k té stovce. Teď bude pět let, které budou důležité na přípravu. Přece jenom pro ty pořadatele jsou ty stovky, dvoustovky a jim podobné unikátnější a je to velká čest. Ale tím rozhodně neříkám, že jiný-kterýkoliv ročník není významný. Všechno je jen jednou.

Mají půlkulativity vliv na účast, nebo se zkrátka pokračuje v téměř každoročním navyšování počtu návštěvníků?

Troufnu si říct, že možná ani nemají. Pořád to roste a o semináře je enormní zájem. Za to patří díky Tereze Ondrové, protože se toho chopila s abso-

lutním nasazením. Takže nejde ani tak o ten rok, jako o tu náplň. Lidí je stále víc a my jsme moc spokojení.

Na co se letos nejvíc těšíte? A nebojte, klidně to vůbec nemusí být divadlo...

Já se těším na to celé. Každý den bude něco a těším se i na to, že se člověk potká s lidmi, popovídá si s nimi. Samozřejmě se těším na divadla, ráda bych viděla všechna, ale to bohužel není v mých silách. Těším se i do parku, že si dám pivo – teda víno, já moc pivař nejsem –, poslechnu si alespoň jednu z kapel a zase půjdu pokračovat v práci.

Pokud byste měla návštěvníkům, kolegům a kamarádům něco vzkázat, co by to bylo?

Ať se jim tady u nás líbí, ať to přežijí ve zdraví, ať tady načerpají všechno, co mohou, a ať se k nám vracejí. Protože za mě je ta mladá generace v divadle strašně důležitá. Ať už hrají jakkoliv. Je mladěj a chce hrát? Chytit a nepustit. A týmu bych vzkázala: držte se, jste skvělí. Já prostě vždycky a pořád říkám: mám tým snů, takže není o čem... Dál!

Nezbývá než popřát, aby 95. ročník byl tím správným krokem, který odstartuje cestu ke stovce.

PS: To, že mi šéfredaktor Michal Zahálka nabídl tento rozhovor, je čistou vůlí svébytně nahodilého osudu – *Kašpárek (ještě) není mrtev, ať žije Kašpárek!*

Lukáš Křížek

Jan Julínek: Snažím se dát do programu všechno

Pátek odpoledne. Průřez mračen střídá sluneční svit, do Hronova začínají proudit seminaristky a seminaristi a další festivaloví lidé, přicházejí všeho možného jsou v plném proudu – ideální příležitost odchytnout si programového ředitele festivalu Honzu Julínka, protože bude mít určitě spoustu času si povídat. „Bude to na dlouho?“ zeptá se podezřívavě. „Ne, ne, neboj,“ ujišťuju honem, „to bude hned, já nemám žádný otázku.“ „Výborně, já nemám žádný odpovědi, to si budeme rozumět.“ Na pár otázek a odpovědi přeci jen došlo – ale rozuměli jsme si i tak.

Jsou letos nějaké převratné novinky, co by mohly festivalové návštěvníky zaskočit?

Já doufám, že je nezaškočí nic. Před festivalem je letos mohla

překvapit novinka, že si seminaristky a seminaristi objednávali permanentku už přímo na konkrétní řadu, během objednávání semináře. Jelikož to bylo první rok, ještě jsme tolerovali to, že se lidi mezi sebou nedomluvili, jestli si vybrat s PCčkem, nebo bez PCčka, jestli jenom hlavní, nebo i doprovodný. Takže jsme řešili řadu požadavků na změny a párování – dělali jsme to, protože to byla nová věc, nicméně příští rok to budeme muset zarazit. Lidi zkusíme trochu víc předem informovat o tom, že si budou muset hned při přihlašování vybrat, kterou řadu chtějí – ono se to nezdá, ale zatímco dřív se měnila prostě kartička za kartičku, teď je to vázané softwarově a na konkrétní objednávku, tak už to není tak jednoduchý úkon. Zároveň ale myslím, že když si na to lidi zvyknou, tak jim to nakonec uleví a nebudou čekat, jakou řadu jim my přiřadíme.

Ne všichni asi tuší, jak vzniká hlavní program: jak probíhá výběr z nominací a doporučení z národních přehlídek jednotlivých oborů?

Z celostátních přehlídek je to podobné jako z kraj-
ských na celostátní: chodí nominace, které – pokud soubor termínově může – se do programu

umísťují automaticky. Pokud jde o doporučení, setkává se programová rada Jiráskova Hronova, která je složená z odborných pracovníků ARTA-MY. Tam podrobně mluvíme o inscenacích, které mají doporučení, a případně navrhuje i bloky, aby to dávalo dramaturgický smysl – ne vždycky se to daří, protože jsou ve hře pořád i ty termínové možnosti souborů. Já se vždycky snažím – a docela se mi to daří – do programu dostat co nejvíce doporučených inscenací: letos, a jestli se nepletu, tak ani loni jsem nemusel vyřadit žádnou inscenaci, která by termínově mohla. Dělán pro to všechno i za tu cenu, že třeba tam, kde jsou omezené kapacity, neuvidí danou inscenaci vždycky všichni, kteří chtějí, ale zase se rozšiřuje nabídka programu a obraz toho, co amatérské divadlo přineslo, což mi připadá důležité.

Dává ti to větší smysl než model, kdy všichni viděli všechno, protože to bylo úplně průchozí?

To je zachováno v hlavním programu, který tvoří nominace: to je důležité, protože ten systém nominací je nastavený tak, že takhle vyplyne pravý obraz toho, co amatérské divadlo v uplynulém roce v jednotlivých družích přineslo...

... řekněme podle domněnky jednotlivých porot.

Tak, ano, samozřejmě.

Jedna taková letošní novinka je, že naše dvě organizace – NIPOS-ARTAMA, mimo jiné dlouholetý spolupořadatel Jiráskova Hronova, a Institut umění – Divadelní ústav, kde pracuji já – se sloučily a vznikl Národní institut pro kulturu. Mělo to na letošní Jiráskův Hronov nějaký praktický dopad, nebo je to v tuhle chvíli jenom formální změna?

Nemělo – to sloučení proběhlo fakticky až k 1. 7. a s vědomím, že kontinuita těch přehlídek a činnosti nesmí být narušena. Samozřejmě najdou se nějaké formální věci, třeba máme jiné IČO a mění se vnitřní předpisy, ale z hlediska toho, co jde směrem ven, k festivalovému publiku, to nemá nikdo šanci poznat. Co bude příští rok, to samozřejmě je otázka, ale máme příslib, že se do těchto akcí nijak výrazně zasahovat nebude.

Máš na závěr rozhovoru nějaké sváteční slovo programového ředitele? Co bys popřál účastníkům?

Já bych jim popřál, aby si ten pětadevadesátý ročník užili tak, jako těch devadesát čtyři před ním. Jiráskův Hronov bude vždycky takový, jaký si ho udělají lidi. Když sem přijedou a budou se chtít mít dobře, tak se dobře mít budou, když přijedou a budou se chtít hádat, tak se budou hádat – a to je podle mě zbytečné, toho mají přes rok dost. A jestli nám k tomu sblížení pomůže divadlo, tak jenom dobře.

Michal Zahálka

Nikdy není jistota, že to dobře dopadne

Rozhovor s režisérkou a herečkou Náchodské divadelní scény Ludmilou Šmídovou

V jaké kondici je dnes Náchodská divadelní scéna? Kolik máte členů?

Máme momentálně asi 18–20 členů. Jsme v souboru dva režiséři, jedním je vedoucí souboru Petr Dudáček, který si vybírá své hry, a druhou jsem já. Pan Dudáček udělal nedávno konkurz, vybral si mladé herce, které do souboru promíchal. A já pracuji se skupinou, kterou jste mohli vidět, a taky si vybírám hry podle svého.

Jak jste přišli na tenhle titul? Detektivka je samozřejmě vždycky lákavá výzva...

My už jsme hráli od stejného autora *Osm žen* a hráli jsme i *Past na myši* od Agathy Christie... Já jsem kdysi viděla *Stalo se v Chamonix* v Městských divadlech pražských s Františkem Němcem a Alenou Vránovou a moc se mi hra líbila. Teď jsem si ji znovu přečetla a zjistila jsem, že jsou tam dost velké role pro všechny, kdo v tom hrají. Což je samozřejmě pro soubor příjemné.

Jak dlouho jste zkoušeli, narazili jste na nějaký problém?

Zkoušeli jsme to asi tři čtvrtě roku. Samozřejmě, detektivka chce svoje, nestačí přijít na jeviště, zasmát se, odpovídat partnerovi. Chce to víc. Je to takový zvláštní žánr, který je těžký, ale zajímavý, taková výzva. A myslím, že i pro nás to výzva byla. Ale zkoušelo se nám dobře. Pro režiséra je úžasná věc, když mu herci věří. Tak jsme si vlastně pomáhali navzájem. Když jsem jim řekla svou představu, oni mi ji opravdu naplnili.

To je ideální situace...

Já mám tyhle lidi hrozně ráda, chtějí hrát a na výsledku je vidět, že to neberou jako postranní věc, ale že to berou vážně.

Připravujete v tomto složení nějakou novou věc?

V tomhle složení úplně ne, protože už mám určitý věk a nevím, jak dlouho mi ten mozek bude fungovat – takže jsem si vybrala hru, která se mi hrozně líbí a v které bych si ještě chtěla zahrát. Je to *Drahá Matylda*, autorem je Israel Horowitz. Je to pro tři lidi, takže budeme hrát společně s představiteli Corbana a Elizabeth ze *Chamonix*. Začali jsme číst a paní ředitelka už nás tlačí, abychom stihli premiéru do ledna. Těším se na to, hlavně na práci těch mých kolegů, protože se mi s nimi pracuje velice dobře.

Vy režírujete a zároveň hrajete. Je to dvojnásobně obtížné, anebo vám vyhovuje mix herečky a režisérky?

pokračování na str. 5

Detektivka v dobře namíchaném koktejlu napětí a humoru

Náchodská divadelní scéna přivezla na letošní zahájení Jiráskova Hronova detektivku *Stalo se v Chamonix*. Kdoví, zda to bylo dáno žánrem samotným, nebo oblibou lokálního souboru, ale hlediště bylo nabitě k prasknutí. A šestice herců a hereček, včetně hrající režisérky, diváky rozhodně neklamala. Detektivní příběhy jsou zbožím velmi žádaným, ale zároveň riskantním. Neboť ví-li divák předem, kdo je vrah, není to už ono (a ne každý je tak zapomnětlivý jako já, že si prostě vraha nepamatuje...). A tak jsem s napětím znovu sledovala značně zamotaný příběh, sympatický tým, že v něm bylo velmi dobře namícháno napětí, humor i psychodrama.

Dnes máme francouzského dramatika Roberta Thomase za velmi úspěšného autora žánru balancujícího na pomezí komedie a detektivky (připomeňme další úspěšné hry jako *Osm žen*, *Dvojí hra*, *Vražedné dědictví*), jeho snaha prosadit se jako autor ovšem nebyla zdaleka jednoduchá. Po poměrně dlouhé době psaní „do šuplíku“ se na něj nakonec usmálo štěstí v podobě uměleckého šéfa divadla Bouffes-Parisiens Jacquese Charrona, který mezi stohy textů sáhl právě po jeho hře *Past*. Autorovi bylo tehdy 33 let a byla to jeho desátá hra. Tahle náhoda ovšem způsobila, že právě *Past (na osamělého muže)*, tedy *Stalo se v Chamonix*, doslova přes noc vymrštila autora na nejvyšší příčky popularity. Stalo se to v roce 1960 a od té doby se hraje po celém světě nejen tato legendární hra. Jeho jméno se stalo značkou divácky oblíbených titulů. Dodejme ještě, že se u nás jen na profesionálních scénách hrály Thomasovy hry více než v osmdesáti inscenacích, konkrétně *Stalo se v Chamonix* desetkrát, z toho dvakrát v Městských divadlech pražských v režii Ladislava Vymětala.

Režisérka Ludmila Šmídová samozřejmě kdysi dávno (v sedmdesátých letech minulého století) Vymětalovu inscenaci s Františkem Němcem v hlavní roli viděla – a hru si oblíbila. Dokázala pro ni získat své herecké spolupracovníky a sama si s gusem zahrála ošetřovatelku.

Skupina šesti herců a hereček (vedle režisérky Monika Heinzlová, Pavel Rys, Cyril Šourek, Lukáš Ficek a Tomáš Kejzlar) si zjevně s textem rozumí, zdárně balancují na hraně vážna a komična, je tu patrné pohrávání s jednotlivými situacemi i hláškami. Každý z herců a hereček si vypracoval přesný portrét postavy, která sice působí realisticky, ale zachovává si své tajemství i určitý náznak bizarnosti. Důležité je i to, že celek působí hravě, nikdo netlačí na pilu a nesnaží se upřednostnit na úkor ostatních. Dobrá souhra je patrná, všichni hrají své postavy temperamentně, s pochopením pro jednotlivé nuance zápletek. Jen tak mimochodem sem tam dají divákovi nahlédnout za oponu „hry“, kterou se zdánlivou obětí, ubohým panem Corbanem, hrají. Přesně ve stylu hry matou diváka tak, aby pro něj bylo obtížné odhalit pointu příběhu dříve, než k tomu dojde ve velkolepém finále. O tom, že herecké výkony fungují, svědčí i to, že některé jednotlivé (Corban, Elizabeth, ošetřovatelka) byly loni oceněny porotou na festivalu v Červeném Kostelci. Inscenace si rozhodně nehraje na velké umění, je vedena v tradičním stylu a je k divákům velmi vstřícná. Zkrátka taková příjemná letní podívaná.

Jana Soprová

4

95. Jiráskův Hronov

Kámen? Zde!

Rok se s rokem sešel a mnoho z nás, vášnivých milovníků amatérského divadla, se znovu potkalo tady v Hronově. Nemělo by se opomenout, že Sál Josefa Čapka opravdu začíná s pravidelným každoročním přílivem nových návštěvníků praskat ve švech. Ostatně se není čemu divit, protože i letos si Tereza Ondrová, metodička seminářů, pro nás přichystala nabídku nesčetně lákavých a mile různorodých workshopů. Ovšem nebyl by to první večer Jiráskova Hronova, kdybychom si hromadně neprošli organizačními připomínkami, třeba jak nakládat s horkou vodou ve sprchách, nebo že to tu budeme mít takové, jaké si to uděláme. Šéfredaktor Zpravodaje Michal Zahálka přítomné vyzval, aby se nebáli svými nápady a připomínkami přispět ke zdaru snahy redakce. Kreativitě se meze nekladou, tudíž se s čímkoliv, co budete chtít sdílet, ať už je to fejeton, básnička, nebo lepoporelo*, obraťte na redakci! Na závěr setkání jsme si mohli užít pravidelnou přehlídku humorných nápadů ohledně míst, kde se posléze lektori a seminaristé potkají. Jedno je z této části jisté. První popelník před SJČ se musel cítit osamoceně.

Milan Hábl

* Pokud jde o naše možnosti výroby lepoporela, jsem poněkud skeptický, ale určitě se ozvěte. (Pozn. šéfredaktora.)

Rok? OK.

Je to k nevíře ale... Rok se s rokem sešel, pravivá okřídlené slovní spojení ve snaze vyjádřit, že se k něčemu v myšlenkách vracíme opět po dvanácti měsících. Ostatně jak známo, čas letí. Každé slovní spojení, které okřídlené není, se tudíž za časem vydává pěšky či na kolečkových bruslích a nezbývá mu tedy než trapně zaostávat. Svá moudra proto zpravidla nahazuje času už jen tak nějak do zad. Jako my všichni, režiséři, co se připravují na inscenaci, která už byla.

Mimořádným jedincům se sice občas podaří předběhnout dobu, ale netřeba jim závidět, mnoho štěstí jim to zpravidla nepřináší. Předbíhání nemá nikdo rád a doba není výjimkou, takže z toho koukají v nejlepším případě pohledy plné odsudku. Navíc, a to si řekněme upřímně, obsadit radostně místo v autobuse hodinu před řidičem nebo pět tisíc let před vynálezem kola, to zas tak velká výhra není.

Rok se s rokem sešel, a to je krajně podezřelé. Proč se scházejí zrovna tihle dva? Co to spolu kují? A kde se vlastně scházejí, krom toho, že nám za zády? Na půdě minulosti, či na půdě budoucnosti? Minulost má tlus-

tý make-up a ráda chodí v růžové, budoucnost je povodeň. Něco sebere, něco přinese, každého nějak namočí. Rok se s rokem sešel, jak lobbista s kontroverzním podnikatelem, a hle! Najednou se zjišťuje, kolik času chybí. Kdepak jsou všechny ty říjny a březny, kam to ti dva chroničtí bafuňáři zase zašantročili? A co na to @Ústav fotoniky a elektroniky AV ČR, který má na čas dohlížet?

Přátelé, nezbývá než se držet toho, že jsme přítomní. Zrobili jsme prezenčku a prezens je prezent čili dar. Jdeme! Celý 95. Jiráskův Hronov je před námi. Snad půjde doba s námi. Kdyby se jí nechtělo, nedivme se. Je trochu dětinská a my divadelníci máme tendenci hodnotit ji značně kriticky. Co jsme jí už dali přívlastků, jmen přídavných i podstatných. Kdyby kráčela našťvaně kus před námi, nebo se uraženě courala daleko za výpravou, kdo by se jí divil.

Jan Duchek

PS: Tak vážení, my teďkon v divadelních sálech zhasneme, a kdo ten čas vzal, ať ho za tmy vrátí. Jsem si stoprocentně jist, že se najde několik inscenací, kde se v „reálném čase“ potkáte se všemi těmi týdny, které vám za poslední rok chybí.

pokračování ze str. 4

Já jsem původně chtěla jenom hrát. Ale v roce 1979 mi pan profesor Štěpánek, tehdejší režisér Divadla na Vinohradech, řekl: „Lído, v Náchodě musí být divadlo, vy musíte režirovat!“ Já jsem oponovala, že se nejprve musím naučit hrát. Ale on mě stále povzbuzoval. Tehdy jsem chodila na lidovou konzervatoř k profesorovi Císařovi, kde pan Štěpánek učil režii.

To byl tedy ten osudový impuls...

Vybrala jsem si tehdy hru *Jitřní paní*, byli jsme s ní na Hronově a měli docela úspěch. Takže od té doby, s jeho povzbuzením („Musíte jít dál, v Náchodě musí být divadlo!“), režiruju. Kdysi tu byl ještě režisér Hrdík, který byl ovšem už starý. Chtěl si ještě splnit poslední sen, *Věc Makropulos*, a umožnil mi zahrát si Emilii Marty, za což jsem mu byla velmi vděčná. Ale pak už bylo všecko na mně, zůstala jsem v Náchodě sama, takže nezbylo než dál režirovat. Pan profesor Císař tehdy s nadsázkou říkal: „Lída, aby si zahrála, tak si to musí zrežirovat.“ Takže já hrozně ráda hraju, přiznám, se, že je to pro mě takové prožívání mnoha různých životů... To mě velice láká, můžu se tam projevit podle charakteru, jak je napsaný. Samozřejmě, vždycky zůstává určitá obava, zda to zvládnu. Vždycky je to velký otázník. Nikdy není jistota, že to dobře dopadne. V každém případě je to vždycky výzva, jak v hraní, tak i režirování. Ten hoch, který hraje v *Chamonix* tuláka, s námi hraje poprvé. Přišel a od počátku byl tak vnímavý, všechno bral, že se s ním dalo krásně pracovat. Je to pro mě nádhera, když se sejdou takoví lidé, s nimiž je potěšení pracovat.

Jana Soprová

Lektoři seminářů 95. Jiráskova Hronova

HATE – Herec a text
Lektor Braňo Mazúch

POP – Pohybová improvizace
v písniích
Lektorky Kateřina Čísařová a Sára Arnstein

HI – Humor v improvizaci
Lektor Dalibor Buš

DDT – Dutý datel dá tamtudy
tady tudy tyto dudy
Lektorka Eva Spoustová

DO – Divadelní obraz
Lektor Jan Jirků

REPRO – Režijní
prostředky
Lektorka Kateřina Letáková

HAD – jako herecká
abeceda divadla
Lektor Luděk Horký

SOCKY – Sociální síť a umělá
inteligence pro divadla
Lektor Matuš Benža

OV – objeVOICEBAND!
Lektor Pavol Smolárik
Hostující lektor Jan Matásek

CEP – Cesty k postavě
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ
2.–4. 8. 2025
Lektor Boris Jedinák

HJ1 – Herecké jednání 1
(Základy jevištního jednání)
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ 2.–4. 8. 2025
Lektor Miroslav Ondra

GA – Gymnastika a akrobacie
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ
2.–4. 8. 2025 – každý den v 10–13 hodin
Lektor Michal Boltnar

S – Situace
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ
3.–5. 8. 2025
Lektor Milan Schejbal

P.R.D.E.L. – Příležitost
k realizaci
díla v elektronické laboratoři
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ 6.–8. 8. 2025
Lektor Dominik Migač

RAF – Radikálně
autorská forma
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ 6.–8. 8. 2025
Lektor Jiří Havelka

HJ2 – Herecké jednání 2
(Jevištní jednání a žánr)
TRÍDENNÍ SEMINÁŘ 6.–8. 8. 2025
Lektor Miroslav Ondra

PSL – Pohádkovým
světem, letem
DĚTSKÝ SEMINÁŘ – pro věk 5–7 let
Lektorky Leona Houdková a Tereza Mátlová

HM – Hronovské moře
DĚTSKÝ SEMINÁŘ – pro věk 8–10 let
Lektor Jiří Suk

LES – Laboratoř
extra strašidelná
TEEN SEMINÁŘ – pro věk 11–16 let
Lektorka Eva Suková

DK – Diskuzní klub
2.–9. 8. 22–00 Malý sál JD
Lektoři Jitka Šotkovská, Jan Šotkovský a Jaromír Hruška

Lektoři Problémového klubu 95. Jiráskova Hronova

Alena
Zemančíková

Miriam
Kičiňová

René
Levinský

Petr
Michálek

7

sobota 2. 8. 2025

Redakce Zpravodaje 95. Jiráskova Hronova

Jan Duchek

je rodilý Západočech, studovaný Brňák, naplavený Pražák a nyní dočasný Hronovan, který si v kariéře manipulačního dělníka udělal krátkou pauzu, aby psal pro Zpravodaj Jiráskova Hronova. Jeho silnými stránkami jsou čich a text, což ho nevyhnutelně přivedlo k vínu a k divadlu. Ve víně je pravda a v divadle všechno ostatní. Autorsky se podílel na více než deseti inscenacích, vytvořil pár stovek písňových textů. Sám mnohokrát vystupoval a z českých i zahraničních jevišť tak viděl diváky vstávající k potlesku i k předčasnému odchodu ze sálu. Obohacen těmito zkušenostmi pro Zpravodaj pochybuje, podotýká, nadhazuje a dumá.

Milan Hábl

je mostecký rodák, odchovanec mostecké dramatařské sekty momentálně žijící v Brně, kde se na Katedře divadelních studií pokouší dokončit magisterský obor. Působí jako divadelní lektor a badatel v HaDivadle, občasně se objevuje v redakcích zpravodajů amatérských divadelních přehlídek, aktuálně spolupracuje s Národním divadlem Brno a také se vyskytuje za barem lezeckého centra HANGAR. Před nedávnem měla premiéru jeho první dramaturgická práce na inscenaci *Bulbus* v Divadle Radar, z níž jde mráz po zádech (pun intended). Ve volných chvílích se zajímá o německojazyčné divadlo, absurdní dramaturgiu s lehkým nádechem existenciální tematiky, která by mohla vést k další úpravě jeho vlasů.

Radmila Hrdinová

propadla divadlu od dětství v Liberci. Po absolutoriu divadelní a hudební vědy na FF UK (1980) působila jako dramaturg Divadla F. X. Šaldy (tehdy jediný na všechny tři soubory), 1986–1991 byla dramaturgem Činohry Národního divadla. Amatérské divadlo sleduje čtyřicet let, tři roky i jako redaktorka Amatérské scény. Od roku 1995 je divadelní a hudební kritičkou a publicistkou deníku Právo (od letoška spolupracuje externě). S mladší generací si o divadle moc ráda povídá jako pedagog DAMU. V Hronově se cítí být jako doma, a to jak díky kamarádství s místním souborem, tak i máchovským toulkám po jeho nádherném okolí.

Ivo Kristián Kubák

se narodil v Plzni, kde v DJKT zažil iniciační formování svého divadelního cítění, naštěstí se však před třiceti lety odstěhoval do Prahy a poměrně rychle se zotavil. Nedokončil sice studia na MFF UK, ale založil zde amatérský soubor, jehož produkce se nikdy nedostala na žádnou přehlídku a který již dávno neexistuje. Poté absolvoval obor režie činoherního divadla na KČD DAMU (kde také působí jako externí pedagog) a obor teorie a kritika na KTK DAMU, aktuálně je čekatelem doktorského studia tamtéž. Spolu s dramaturgyní Marií Novákovou založil nezávislý divadelní soubor Tygr v tísní, který spolu se souborem Geisslers Hofco-medianten dal vzniknout Divadlu VILA Štvanice. Pracoval jako dramaturg a režisér Českého rozhlasu Vltava a kreativní producent České televize. Protože se nejvíce věnuje divadlu a performance v netradičních formách a prostorech, případně antickému dramatu a jeho plenérovému uvádění, jsou pro něj amatérské přehlídky (navzdory jejich často hektickému průběhu) vlastně oázou klidu, komfortu a odpočinku.

Lukáš Křížek

statečně zdolal chomutovskou průmyslovku a pak už definitivně zběhl k divadlu, kterého má beztak plnej život už dvě dekády. Vystudoval Katedru divadelní vědy FF UK, kde založil blog Divědové na blogu, externě spolupracoval s Českým rozhlasem, Divadelními novinami a jeho podpis byste našli v několika zpravodajích. Pracuje v Divadle Na zábradlí a umělecky působí v Divadle RADAR jako režisér a dramaturg. Miluje první čtené zkoušky, dobrý kafe a rozpravy o divadle. Novým koníčkem se mu stala ryze praktická (a nikoliv zvrácená) záliba v systematizování rodinné/partnerské knihovny a sbírky gramofonových desek skrze aplikace Boox a Discogs. Kdybyste se touto radostí chtěli nechat infikovat, najdete ho pod přezdívkou „tyltl“, protože má moc rád Maurice Maeterlincka.

Kateřina Prášilová

je od Jarky. Tedy spíš byla, ale léta strávená v LDO jaroměřské ZUŠ F. A. Šporka z Kateřiny skutečně udělala člověka, kterým dnes je. Jarka Holasová ji tam naučila mít ráda divadlo, zejména loutkové, chodit včas, ale ne moc brzo, a jezdit vlakem. Po bakalářském studiu estetiky a bohemistiky na FF MU Kateřina už trapně dlouho dostudovává magisterskou bohemistiku na FF UK. Zdržuje ji přitom zejména to, že pracuje coby redaktorka v Činohře ND, venčí psa a jezdí po přehlídkách amatérského divadla. Tam se věnuje v podstatě tomu samému, čemu v práci, ale přesto to považuje za dovolenou...

Jana Soprová

na Hronov jezdí od roku 2000 téměř každý rok a v provizorní redakci Zpravodaje JH se už doslova zabydlela. Říká o sobě: „JH je pro mě letním digestem amatérského divadla, jinak rejším během roku po všech profi i poloprofi divadlech. Někdejší snahy o vlastní uměleckou činnost se zprvu projevovaly recitací (70. léta), po roce 1989, kdy jsem začala učit na herecké škole, i společnými projekty se studenty (naše kultovní inscenace *Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko*). Vystudovala jsem divadelní a filmovou vědu na FF UK a od té doby o kultuře, a hlavně o divadle českém a zahraničním píšu a povídám ve všech médiích (ČT, ČRo, odborné časopisy i denní tisk). Momentálně kotvím v redakci Divadelních novin.“

Honzu Šváchu

letos na Jiráskově Hronovu potkáte většinou s foťákem v ruce a blokem v kapse. Dělá rozhovory s těmi, kteří mají co říct (to tady ostatně skoro každý), a snaží se zachytit okamžiky, které by jinak možná vyšuměly – úsměvy v zákulisí, skrývající se lokální i celostátně obdivované hvězdy, soustředění před výstupem, tiché radosti po dobře zahrané inscenaci. Fotí rád a píše ještě raději. Občas nepozorovaně šmíruje ze křoví (ve stylu festivalového paparazzi), ale vždycky s bulvární chutí k divadlu a s respektem ke všem, kdo ho tvoří. Hronov je pro něj svátek lidského setkávání.

Michal Zahálka

měl odmala dvě velké lásky: divadlo a písmenka, respektive jazyky. Má to životní štěstí, že se mu tyhle lásky podařilo kariéře spojit – a tak většinu svého času tráví tím, že překládá z angličtiny a francouzštiny divadelní hry (i když se nebrání ani próze, poezii nebo třeba komiksům), pracuje jako redaktor knížek o divadle v Národním institutu pro kulturu a v září ho čeká obhajoba disertační práce o dějinách českých překladů francouzského veršovaného dramatu na Ústavu translatologie FF UK. Taky je dramaturgem Mezinárodního festivalu Divadlo v Plzni – a od svých sedmnácti se pravidelně s láskou vrací na Jiráskův Hronov v různých úlohách, v poslední době hlavně jako šéfredaktor Zpravodaje, což je práce, kterou provozuje i na jiných štacích, na Loutkářské Chrudimi a do letoška na Přemostění. (S Mostem souvisí taky to, že je utajeným nehrajícím členem Divadla Brambůrky, což sem píše hlavně proto, že dnes tento soubor zastoupí na uvítací ceremonii, zatímco hrající členové budou toho času hrát.)

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

Databáze českého amatérského divadla
na www.amaterskedivadlo.cz

Voda volá!

K festivalu Jiráskův Hronov neodmyslitelně patří světýlka nad řekou Metují. K řece Metuji zase patří místní Vodáci Hronov!

Rádi bychom vás pozvali na tradiční projíždky na pramici pod světýlky, které se budou konat již tuto neděli 3. srpna od 18 hodin. Startujeme od mola v parku Aloise Jiráska.

Těšíme se na vás.

PS: A možná přijde i houslista...

10

95. Jiráskův Hronov

Já mám nezávislé
divadlo upřímně ráda...
jenom záleží, na čem
všem je nezávislé.

STÍNOVÝ CLUB #001

Předávání odznaků J. K. Tyla

Win-vin

Přátelé, kocoviny jsou každým rokem delší a telomery kratší. Škarpy druhdy romantickým bejlím načechrané nyní dotovaným betonem prefaprvků opilcům stelou. Ztučnělých jater tón, chuťové buňky vzdech, zklamáná žízeň má, znáte to. Bubínek revolveru nabit malinkými lahvičkami se opět roztáčí v ruské ruletě hronovské vinné nabídky. A my, znovu povstávající z kleku do polohy vrávoravě vzpřímené, hrdě vyrážíme nosem napřed zkoumat, co se pro vás urodilo v poslední kampani „Za hrozny hroznější“. Nakonec naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že to dopadne na zem, krásnou a milovanou, kolébku naši i hrob náš. Zanechme ovšem motivační círatty a všplouchněme do „vod“ sice velmi známých, ovšemžto neméně zrádných.

Na první vzoreček jsme zašli do Fifties. Na lístku Müller Thurgau, na skladě vůbec. Osud nám tak prostřednictvím ochotné servírky naservíroval Rulandské šedé. Rámováno do všech válek, pandemií, tsunami a inflací posledních let je to tragédie, kterou prostý člověk unese se ctí a jen lehounkým tikem v oku. Barva slámová, a právníci vědí, že Slámová obhájí ledacos. Stydlivá vůně měla s běžnou opulentností Rulandského šedého málo společného. Trocha bonbónového aroma, plody bílé moruše, nebo taky ne. Jak ve sklence ubývalo zvolna teplejšího moku, začal odér tíhnout k čerstvě rozkrojené pýchavce a balakrylu. Chuť vstoupila do úst s uváleně znavenou blazeovaností, navyklým pohybem vybalila cukry a kyselinky a kyselinky a kyselinky.

Tohle víno je punkerka v důchodu, pořád v podstatě ostrá, ale už na vás celkem kašle. Nebylo špatné, ale druhé jsme si zbytečně nedali. Jak říkají moravští latiníci, „carpe diem – užívej dna“. 68 bodů ze 102.

Jan Duchek

PROGRAM

Sobota 2. 8. 2025

HLAVNÍ PROGRAM

17:00 (D) a 20:15 (C)

Jiráskovo divadlo 90´

DS Karel Čapek Děčín

Casanova na duchcovském zámku

12:30 a 16:45 (A) a 20:15 (B)

Sál Josefa Čapka 75´

Antonín Puchmajer DS, Praha

Norská žena

14:15 (D) a 16:15 a 18:30 (C)

Sokolovna 40´

Divadlo Brambůrky, Most

Perníkajda

22:00–00:00

Malý sál Jiráskova divadla

DK – Diskuzní klub

DOPROVODNÝ PROGRAM

14:00–16:30

náměstí Čs. armády

Slavnostní zahájení 95. Jiráskova Hronova

14:00–16:00

náměstí Čs. armády

THE PEOPLE / koncert – brass pop-rock

14:00–16:00

náměstí Čs. armády

skupina Živé sochy Sinela

Živé sochy

15:30–16:15 a 19:45–20:30

za sochou A. Jiráska

JASA / koncert – hudební experiment

Jana Staroby

16:30–17:30

za sochou A. Jiráska

Ductus Deferens

Buly divadlo živě

18:00–19:00

park A. Jiráska – velká stage

The Acoustics / koncert – písničky The Beatles

19:00–19:50 a 21:15–22:05

fara u kostela Všetech svatých

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla

Julie a Romeo Šalom

20:15–21:15

park A. Jiráska – velká stage

Moravians / koncert – folkrock

22:15–23:15

park A. Jiráska – velká stage

Vrchol Drzosti / koncert – bluescore

JEŠTĚ POŘÁD NEMÁŠ JASNO, CO JE MIZANSCÉNA?

**Přihlas se do Školy
základů činoherní režie.**

Jaroslav Kodeš
odborný garant

Petra Richter Kohutová
odborný garant

**a spousta
dalších**

Dějiny
divadla

Základy
dramaturgie

Jevitní
řeč

Scénografie,
kostýmy

Světlo
a zvuk

**Další dvouletý běh
proběhne od ledna 2026
do prosince 2027.**

Podrobnosti na ada-divadlo.cz

Zpravodajová ústředna pátrá

Na vědomost se dává, že věhlasná Lady Seminář Jiráskova Hronova, koordinátorka vzdělávání Tereza Ondrová, ztratila někde kolem Čapkárny zlatý oválný přívěsek po babičce. Pro nás i vás všechny z toho plyne jednoduchý, leč podstatný úkol, respektive dva: uspořádat rojníci a přívěsek odhalit, ať se skrývá kdekoli. A do té doby o tom neříkat Terezině mamince, protože ji prý zabije. (Paní Sochová, pokud nás čtete: zdravíme do Tábora!)

Michal Zahálka

Zpravodaj 95. Jiráskova Hronova 2025

Vydává organizační štáb.

Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Jan Duchek, Milan Hábl, Ivo Kristián Kubák, Lukáš Křížek, Kateřina Prášilová, Jana Soprová, Honza Švácha, Radmila Hrdinová (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Jazykovou korekturou prošlo zatím s úsměvem.

Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** JHzpravodaj@gmail.com